

Sygn. akt VII U 1370/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2022r. w Warszawie

sprawy J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 19 lipca 2021r., znak:(...)

z dnia 18 sierpnia 2021r., znak: (...)

1. oddała odwołania;

2. przyznaje adw. P. H. ze Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) powiększoną o podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej J. T. z urzędu.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

J. T. w dniu 10 sierpnia 2021r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 19 lipca 2021r., znak: (...), odmawiającej przyznania emerytury pomostowej. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. oraz wskazał, że wbrew stanowisku organu rentowego w okresie od 15 czerwca 1987r. do 22 października 1990r., pracując w (...) S.A., wykonywał pracę w warunkach szczególnych, co stwierdzono w świadectwie pracy z dnia 23 października 1990r. Również świadectwa pracy od innych pracodawców potwierdzają, że w okresach od 23 października 1990r. do 23 listopada 1999r. oraz od 24 listopada 1999r. do 25 marca 2006r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Ponadto ubezpieczony zwrócił uwagę, że posiada zaświadczenie (...), które świadczy o wykonywaniu pracy w pojazdach o podwyższonym ryzyku – „ładunki niebezpieczne – (...). Podsumowując wskazał, że aktualnie ma 60 lat. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową legitymował się stażem pracy wynoszącym 28 lat i 24 dni. Dołączone do odwołania dowody świadczą o tym, że spełnia również warunek do uzyskania emerytury w warunkach szczególnych, gdyż staż pracy w takich warunkach wynosi w jego przypadku ponad 18 lat (odwołanie z dnia 10 sierpnia 2021r., k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 13 września 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o: 1) umorzenie postępowania na podstawie art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja z dnia 19 lipca 2021r., znak: (...) została zmieniona przez decyzję z dnia 18 sierpnia 2021r., znak: (...); 2) oddalenie odwołania w pozostałej części na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., także w przypadku rozszerzenia odwołania na decyzję z dnia 18 sierpnia 2021r., znak: (...)

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania mu emerytury pomostowej, a mianowicie udowodnił tylko 5 lat, 3 miesiące i 12 dni stażu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a więc znacznie poniżej wymaganych 15 lat, a ponadto przed dniem 1 stycznia 1999r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, a także po 31 grudnia 2008r. nie wykonywał takiej pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 13 września 2021r., k. 24 a.s.).

W dniu 24 września 2021r. J. T. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 18 sierpnia 2021r., znak: (...), ponownie odmawiającej przyznania emerytury pomostowej. Wskazał, że nie zgadza się z taką decyzją i wnosi o jej zmianę (odwołanie z dnia 24 września 2021r., k. 2 akt o sygn. VII U 1507/21).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., przekazując ww. odwołanie do Sądu, podtrzymał stanowisko, jakie zaprezentował w odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 września 2021r. (pismo procesowe z dnia 18 października 2021r., k. 16 akt o sygn. VII U 1507/21).

Sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawy z odwołania J. T. od obu ww. decyzji do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie z dnia 5 listopada 2021r., k. 17 akt o sygn. VII U 1507/21).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. T., ur. (...) w W., w latach 1977-1980 uczył się w (...) Szkole Zawodowej, a następnie w latach 1980-1983 w Technikum Samochodowym dla Pracujących im. C. O. w W. (życiorys, k. 2 akt osobowych; kwestionariusz osobowy, k. 3 akt osobowych; świadectwo dojrzałości z technikum zawodowego, k. 5-5a akt osobowych). W okresie od 1 września 1977r. do 30 czerwca 1980r. w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w W. wykonywał obowiązki jako uczeń, od 1 lipca 1980r. do 31 grudnia 1980r. pracował jako mechanik. W okresie od 27 marca 1981r. do 6 marca 1982r. był kierowcą w Przedsiębiorstwie (...) w W.. Od 11 marca 1982r. do 28 lutego 1983r. pracował jako kierowca w Wojewódzkim Zarządzie Dróg i M. w W.. Następnie od 1 czerwca 1983r. do 26 lipca 1983r. był kierowcą w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w W.. Od 27 lipca 1983r. do 28 lipca 1984r. pełnił służbę wojskową jako kierowca w Jednostce Wojskowej. W okresie od 1 sierpnia 1984r. do 31 lipca 1985r. miejscem pracy ubezpieczonego były Warsztaty i Składnica (...) Zakwaterowania Garnizonu Stołecznego w W., gdzie pracował jako kierowca. Następnie od 1 sierpnia 1985r. do 31 marca 1986r. był kierowcą w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w W.. W okresie od 1 kwietnia 1986r. do 5 lipca 1986r. pracował także jako kierowca w (...) Przedsiębiorstwo (...) w Polsce w W.. Również w okresie od 24 lipca 1986r. do 12 czerwca 1987r. był kierowcą w Rejonowej (...) w W. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 lutego 2006r., k. 5 tom I akt ZUS; zaświadczenie z dnia 16 lutego 2006r., k. 6 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z 31 grudnia 1980r., k. 10 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z dnia 5 marca 1982r., k. 11 tom I akt ZUS; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 2 września 2003r., k. 12 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z dnia 1 marca 1983r., k. 13 tom I akt ZUS; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 9 lipca 2003r., k. 14 tom I akt ZUS; książeczka wojskowa, k. 15 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z dnia 31 marca 1986r., k. 16 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z dnia 31 lipca 1985r., k. 17 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z dnia 7 lipca 1986r., k. 18 tom I akt ZUS; świadectwo pracy z 19 czerwca 1987r., k. 19 tom I akt ZUS).

W okresie od 15 czerwca 1987r. do 22 października 1990r. J. T. był zatrudniony w (...) S.A. Zajezdnia (...), ul. (...). Odwołujący wykonywał obowiązki w pełnym wymiarze pracy na stanowisku kierowca samochodowy. Ubezpieczony jako kierowca ciągnika siodłowego z naczepą wysokotonażową wykonywał przewozy międzynarodowe (świadectwo

pracy z dnia 25 października 1990r., k. 20 tom I akt ZUS; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 23 października 1990r.; k. 5 tom II akt ZUS).

Od dnia 23 października 1990r. do 23 listopada 1999r. J. T. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony w (...) S.A (...). Wykonywał w tym okresie obowiązki na stanowisku kierowcy pojazdów członowych (ciągnik + naczepa wysokotonażowa) wykonującego przewozy ładunków. W dniu 23 listopada 1999r. nastąpiło rozwiązanie z nim umowy o pracę na mocy porozumienia stron (świadectwo pracy z dnia 23 listopada 1999r., k. 6 tom II akt ZUS; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, k. 7 tom II akt ZUS).

W okresie od dnia 24 listopada 1999r. do dnia 25 marca 2006r. J. T. pracował w (...) S.A. jako kierowca samochodowy w pełnym wymiarze pracy. Odwołujący wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Ubezpieczony posiadał uprawnienia (...) zaświadczenie z przeszkolenia kierowców pojazdów przewożących materiały niebezpieczne (świadectwo pracy z 25 marca 2006r., k. 8-9 tom II akt ZUS; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 25 marca 2006r., k. 10 tom II akt ZUS; zaświadczenie (...) nieponumerowane karty akt ZUS).

J. T. w dniu 2 lipca 2021r. złożył wniosek o przyznanie emerytury pomostowej. Decyzją z 19 lipca 2021r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury pomostowej, gdyż nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, przed dniem 1 stycznia 1999r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, a także po 31 grudnia 2008r. nie wykonywał takiej pracy. Następnie, w związku z odwołaniem od ww. decyzji oraz przedstawieniem nowych dokumentów, decyzją z 18 sierpnia 2021r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ponownie odmówił przyznania ubezpieczonemu ww. świadczenia. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że J. T. nie spełnia przesłanek do przyznania prawa do emerytury pomostowej, z tym że do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczono okres od 24 listopada 1999r. do 25 marca 2006r., tj. łącznie, po odliczeniu zwolnień lekarskich, 5 lat, 3 miesiące i 12 dni. Zakład do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił natomiast okresów od 15 czerwca 1987r. do 22 października 1990r. oraz od 23 października 1990r. do 23 listopada 1999r., ponieważ w świadectwach pracy w warunkach szczególnych nie wskazano zarządzenia resortowego ministra, pod które podlegał zakład pracy i zgodnie z którym należy podać stanowisko pracy (wniosek o emeryturę pomostową, k. 1 tom II akt ZUS; decyzja z dnia 19 lipca 2021r., k. 16 tom II akt ZUS; decyzja z 18 sierpnia 2021r., nienumerowana karta tom II akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz w aktach osobowych oraz dołączonych do odwołania, które nie były kwestionowane przez strony postępowania i nie budziły zastrzeżeń Sądu.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z zeznań J. T. oraz E. M.. Dowody te podlegały weryfikacji z uwzględnieniem art. 233 § 1 k.p.c., tj. z zastosowaniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, jak również przez przyzmat pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. W świetle powyższego, Sąd nie uwzględnił tego, co zeznał ubezpieczony i świadek, oceniając zeznania jako niewiarygodne. J. T. jest osobą chorującą na afazję – ma poważne trudności z mówieniem i pamięcią. Z uwagi na jego problemy z porozumieniem się z otoczeniem i przełożeniem myśli na słowa, ubezpieczony w swoich zeznaniach nie przedstawił konkretnych informacji. Tam zaś, gdzie składając zeznania, potwierdził okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu, m.in. co do przewożenia ładunków niebezpiecznych, Sąd ocenił, że jego zeznaniom nie można było dać wiary. Ubezpieczony w tym zakresie nie był w stanie samodzielnie przedstawić istotnych szczegółów i danych, a to co wskazywał ograniczało się wyłącznie do potwierdzania tego, co wskazywał pełnomocnik, formułując pytania. Sąd, z uwagi na schorzenia odwołującego, nie jest w stanie stwierdzić, czy to co ubezpieczony w taki sposób potwierdził, jest objęte jego pamięcią, czy jest wynikiem sugestii pojawiających się w pytaniach pełnomocnika, dlatego nie można było zeznań J. T. ocenić jako wiarygodnych.

Również zeznania świadka E. M. – córki ubezpieczonego, zdaniem Sądu, nie są w pełni wiarygodne. Świadek potwierdziła, że ojciec był kierowcą, co nie budzi wątpliwości w świetle informacji wynikających z dokumentów. Jeśli

chodzi jednak o przewożenie przez ubezpieczonego ładunków niebezpiecznych, to Sąd zeznaniom E. M. w tym zakresie nie dał wiary. Świadek swoją wiedzą o takim fakcie czerpać miała z własnych obserwacji, jakie poczyniła wyjeżdżając z ojcem jego samochodem służbowym. W tym czasie była jednak małą dziewczynką, miała 8-9 lat i zdaniem Sądu nie jest wiarygodne, by poczyniła własne obserwacje dotyczące ww. okoliczności, tym bardziej że żadne inne dowody nie potwierdzają jej w sposób dostateczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania J. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 lipca 2021r., znak (...) oraz z dnia 18 sierpnia 2021r., znak: (...) nie zasługiwały na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz.U. z 2022r. poz. 1340, dalej jako u.e.p.) określa w art. 4 i art. 49 warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej. W myśl pierwszego z nich, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Zgodnie zaś z art. 49 u.e.p., prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Przesłanki wymienione w przepisach art. 4 i art. 49 ustawy pomostowej, bez względu na to, na podstawie którego z przepisów rozważana jest możliwość przyznania prawa do emerytury pomostowej, muszą być spełniane łącznie. Oznacza to, że niespełnienie choćby jednego z tych warunków powoduje niemożność nabycia uprawnień emerytalnych, na co zwrócił uwagę m.in. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 26 kwietnia 2012r. (sygn. akt III AUa 252/12) oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 18 lipca 2013r. (sygn. akt III AUa 1664/12).

Art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych w miejsce warunku z art. 4 pkt 6, wprowadza wymaganie, aby zainteresowany spełniał w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009r.) warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 marca 2012r., II UK 164/11, OSNP 2013 nr 5-6, poz. 62 i z dnia 4 września 2012r., I UK 164/12, LEX nr 1284720).

Analizując w pierwszej kolejności możliwość przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej w oparciu o art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd podzielił stanowisko organu rentowego. Przede wszystkim wskazać należy, że J. T. po 31 grudnia 2008r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, szczególnie że po wskazanej dacie w ogóle nie był zatrudniony. To oznacza, że nie spełnia warunku z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, w związku z tym prawo do emerytury pomostowej może być ustalone wyłącznie na podstawie art. 49 tej ustawy.

Jak już wcześniej zostało wskazane, wymieniony przepis w miejsce warunku z art. 4 pkt 6 wprowadza wymaganie, aby wnioskodawca spełniał w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009r.) warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. To oznacza, że osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która po dniu 31 grudnia 2008r. nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013r., akt II UK 159/13, LEX nr 1405231). Wynika to z tego, że ustawa o emeryturach pomostowych zawiera autonomiczną (w stosunku do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) definicję prac wykonywanych odpowiednio w szczególnych warunkach i prac o szczególnym charakterze. Innymi słowy zakwalifikowanie danej pracy jako pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie jest równoznaczne z uznaniem tej pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Prace w szczególnych warunkach – zgodnie z treścią art. 3 ust 1 ustawy o emeryturach pomostowych – to prace związane z czynnikami ryzyka wymienionymi w art. 3 ust 2 ustawy, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które pomimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Z kolei prace o szczególnym charakterze – zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych – to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Zacytowana definicja ma charakter węższy niż definicja z art. 32 i 33 ustawy z dnia 13 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Kwalifikowanie pracy jako pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze dokonuje się w tym wypadku w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Natomiast ustawa o emeryturach pomostowych zawiera własne wykazy prac, które wedle tej ustawy są pracami uznawanymi za prace w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony będący w przeważającym okresie zatrudnienia kierowcą, powoływał się na okoliczność, że kierował pojazdami o masie całkowitej powyżej 3,5 tony. Tego rodzaju praca, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów – co słusznie wskazywał ubezpieczony w odwołaniu – jest pracą w warunkach szczególnych, jednak z racji tego, że ubezpieczony nie może nabyć prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 u.e.p., to okoliczność ta nie ma znaczenia. Aby w oparciu o art. 49 ww. ustawy, który jako jedyny może mieć zastosowanie w przypadku ubezpieczonego, trzeba ustalić, że J. T. posiada okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze zgodnie z art. 3 ust. 1 i 3 u.e.p. Ta ustawa zawiera własne, znacząco zawężone wykazy prac w warunkach szczególnych oraz o szczególnym charakterze i nie przewiduje – inaczej niż rozporządzenie z 7 lutego 1983r. – prac wykonywanych przez kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), czy pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych. W ustawie o emeryturach pomostowych przewidziano, iż pracą o szczególnym charakterze – jeśli chodzi o osoby kierujące pojazdami – jest praca maszynistów pojazdów trakcyjnych, kierowców autobusów, trolejbusów, motorniczych tramwajów w transporcie publicznym, kierowców pojazdów uprzywilejowanych oraz kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957r. (pkt 5, 8, 9, 10 załącznika nr 2 do u.e.p.). Z dowodów, jakie przedstawił ubezpieczony nie wynika, aby prace o wskazanym charakterze wykonywał przez okres 15 lat. Nie wskazują na to świadectwa pracy, świadectwa pracy w warunkach szczególnych ani inne przedstawione dokumenty. We wskazanych świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych, które ZUS zakwestionował, potwierdzono fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r. Tak samo okresy, które Zakład ostatecznie ubezpieczonemu uwzględnił, nie są okresami pracy w warunkach szczególnych zgodnie z art. 3 ust. 1 i 3 u.e.p., ale okresami takiej pracy, na jaką wskazuje ww. rozporządzenie. W przypadku ubezpieczonego – w powodów, o których była mowa – nie jest to jednak wystarczające. J. T. z uwagi na fakt, że nie może uzyskać prawa do wnioskowanego świadczenia w oparciu o art. 4 u.e.p., to musi posiadać okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, na jaką wskazują zał. 1 lub 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Ubezpieczony tymczasem nie kierował przez 15 lat takimi pojazdami, o jakich mowa w punktach 5, 8, 9, 10 załącznika nr 2 do u.e.p. Wprawdzie podnosił, że przewoził ładunki niebezpieczne, jednak Sąd ocenił, że zeznania, jakie w tym zakresie złożył ubezpieczony oraz jego córka nie są wystarczające, by fakt 15 letniej pracy kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagających oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957r., uznać za udowodniony. Wystarczające dla potwierdzenia ww. okoliczności nie jest również zaświadczenie (...). Okoliczność, że ubezpieczony taki dokument posiada, jako potwierdzający jego przeszkolenie w zakresie dot. przewożenia towarów niebezpiecznych w cysternach i innych pojazdach, nie jest równoznaczne z tym, że przez wymagany ustawą 15 letni okres wykonywał pracę polegającą na przewożeniu towarów niebezpiecznych wymagających oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej. Również zeznania J. T. oraz świadka, nawet gdyby wbrew stanowisku Sądu Okręgowego ocenić je jako wiarygodne, nie są wystarczające, aby taki fakt w sposób pewny i niebudzący wątpliwości potwierdzić. Podobnie inne dokumenty, które przedstawił ubezpieczony nie dają podstaw do dokonania ustaleń, że wykonywał pracę o szczególnym charakterze w okresie wymaganych ustawą 15 lat. Sąd nie neguje, że w czasie zatrudnienia ubezpieczonego mogło zdarzyć się przewożenie ładunków niebezpiecznych, do tego jednak, aby ubezpieczony mógł uzyskać emeryturę pomostową konieczne jest ustalenie, że taką pracę realizował w okresie 15 lat.

Podsumowując, skoro ubezpieczony nie spełnił wszystkich przesłanek z art. 4 i art. 49 u.e.p., to tym samym zaskarżone decyzje organu rentowego odmawiające przyznania prawa do emerytury pomostowej, odpowiadają prawu. W konsekwencji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołania J. T..

Rozpoznając wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, Sąd miał na względzie, że zgodnie z treścią § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach

dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym opłaty wynoszą 90 zł. W przedmiotowej sprawie, w której Sąd orzekł odnośnie odwołania od dwóch decyzji (każde odwołanie zostało zarejestrowane jako odrębna sprawa) adw. P. H. ze Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga należna była kwota 180 zł (2 x 90 zł) powiększona o podatek od towarów i usług.